Ч. 28 Субота 6 (18) лютого 1893. Рôкъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На засѣданю Палаты пословъ предложивъ міністеръ скарбу проєктъ закона, котрый продовжає провізорію буджетову до конця марта с. р.

Міністеръ рôльництва предложивъ прелімінарѣ сумъ, що въ роцѣ 1893 мають выдати ся зъ фонду меліораційного. Въ прелімінари вставлено суму 21.333 зр. яко першу рату на регуляцію Днѣстра межи Розвадовомъ а Журавномъ, суму 9.900 зр. яко першу рату на реґуляцію Золотои Липы, дальше суму 8.625 зр. яко першу рату на осушенє багонъ въ повѣтахъ ланцутскôмъ и ярославскôмъ, 2000 зр. яко першу рату на забудованє Михайлôвского потока гôрского, 4.287 зр. яко першу рату на забудованє потока Нижниковка, вкôнци 455.000 зр. на кошты удержаня технічно-лѣсного вôддѣлу для забудовуваня гôрскихъ потокôвъ.

П. Штайнвендеръ внѣсъ вôдтакъ интерпеляцію въ справѣ приказу, выданого властями войсковыми до офіцирôвъ резервовыхъ щодо належаня ихъ до товариствъ студентскихъ. Бесѣдникъ жадавъ, абы пресія войсковыхъ властей була якъ найменша, бо она противить ся и горожаньскôй свободѣ.

Пôдчасъ дальшои діскусіи надъ буджетомъ міністерства справедливости выступавъ пос. Вашатый противъ розпоряджена президента найвысшого трибуналу, въ котрôмъ про нѣмецкй мовы краєвй говорить ся якъ про чужй. (Межи Молодочехами великій неспокôй. Голосы: То мы чужй въ Австріи, а податокъ нашои крови и нашихъ грошей то добрый! Скандалъ!) Віцепрезидентъ завôзвавъ тогды пос. Сокола и другихъ, котрыхъ голосôвъ не можна було розпôзнати, до порядку. Опôсля показало ся, що завôзванє до порядку було вымѣрене противъ молодоческого пос. ґр. Кавніца, котрый оскорбивъ австрійскихъ урядникôвъ. Президія палаты розпорядила, щобы слôвъ пос. Кавніца не вписувати до протоколу.

Пос. Скаржевскій зазначивъ, що реформа процесу цивільного и заведенє судôвъ мировыхъ и громадскихъ було бы для Галичины дуже великои ваги. — Пос. Гесманъ промавлявъ за заведенємъ numerus clausus для адвокатôвъ, а опôсля порушивъ справу редактора „Науки“ Козарищука, котрого арештованя зажадавъ вѣденьскій судъ, а що бесѣдникъ уважавъ за противнє законамъ. — Пос. Поточекъ жалувавъ ся на шкоды, якй выходять зъ поступованя судового и домагавъ ся реформы закона цивільного; жадавъ также, щобы не держано людей довго въ слѣдчôмъ арештѣ, бо то дає причину до великихъ надужить, а накопець домагавъ ся знесеня оплатъ судовыхъ. Бесѣдникъ жалувавъ ся также на то, що жиды въ Галичинѣ выкористовують селянъ.

Пос. Ляґіня навѣвъ кôлька выпадкôвъ невинного засудженя и жалувавъ ся на то, що Хорватôвъ пôдозрѣвають о аґітаціи, ворожй державѣ. При сѣй нагодѣ зробивъ пос. Спинчичь неприличну замѣтку о намѣстнику въ Трієстѣ Рінальдінімъ, въ наслѣдокъ чого віцепрезидентъ Хлюмецкій давъ єму нагану а вôдтакъ заявивъ, що задля браку комплету закрыває засѣданє. — Пос. Штайнвендеръ поставивъ интерпеляцію въ справѣ заказу, якій выдали власти войсковй а пôсля котрого студентамъ, що суть резервовыми офіцирами, не вôльно належати до академічныхъ товариствъ.

Нетактовне выступленє пос. ґр. Кавніца въ Палатѣ пословъ стало ся причиною широкои дискусіѣ въ кругахъ правительственныхъ и парляментарныхъ. Кажуть, що мала ся вôдбути нарада міністрôвъ и що правительство вôдповѣсть нинѣ на напасти Вашатого и Кавніца на урядникôвъ. Зъ другои стороны здає ся, що се выступленє Кавніца и Молодочехамъ було не на руку, бо зачувати, що они спонукали ґр. Кавніца, щобы вôнъ на нинѣшнôмъ засѣданю давъ успокоюючє заявленє.

Справы краєвй.

(Будова новыхъ дорôгъ въ повѣтѣ косôвскôмъ). Минувшого року подавъ выдѣлъ повѣтовый въ Косовѣ петицію до Сойму о удѣленє безворотнои субвенціѣ на реконструкцію и консервацію дорôгъ повѣтовыхъ. Сю петицію вôдступивъ Соймъ Выдѣлови краєвому до розслѣду и предложеня внесень на слѣдуючôй сесіи.

Въ довершеню повысшого порученя ухваливъ Выдѣлъ краєвый представити Соймови справозданє, зъ котрого выходить, що косôвскій повѣтъ, оденъ зъ найбôльшихъ що до обсягу, а найменше заселеный въ краю, не має нѣ зелѣзницѣ, нѣ дороги краєвои, а кромѣ 24 кільом. дороги державнои въ пôвнôчнôй части повѣту, не посѣдає нѣякои иншои дороги мурованои, такъ що въ краю нема бôльше упослѣдженого повѣта пôдъ взглядомъ комунікаціѣ. Найважнѣйшими шляхами комунікацій-

---

ЛИЦАРСКÔСТЬ СЕЛЯНЬСКА.

Зъ италіяньского. Написавъ Дж. Верґа.

(Конець).

— Я бы за тобою зъ розуму зôйшовъ — каже бувало Турідду — и сонъ мене не бере ся и житє стало немиле.

— Говори собѣ здоровъ!

— Хотѣвъ бы я бути сыномъ короля Віктора Емануила, щобъ мôгъ тебе собѣ взяти.

— Говори собѣ здоровъ!

— Присягаюсь на Матѣнку Божу! Зъѣвъ бы тебе таки такъ, якъ ось кусникъ хлѣба.

— И ще разъ: говори собѣ здоровъ!

— Честне слово кажу!

— Ой ты, мати моя!

Льоля, котра що вечера пôдслухувала ихъ, сховавши ся за цвѣтникомъ, де рôсъ васильокъ, то блѣдла, то червонѣла. Одного дня вôдозвала ся она до Турідда:

— Ой такъ то, такъ, Турідде; до старыхъ приятелѣвъ вже не признаєте ся?

— Ба, зôтхнувъ щасливый паробокъ, якъ менѣ до васъ признавати ся!

— Працѣ коли вамъ о то ходить, то чей знаєте, де моя хата! — сказала єму на то Льоля:

Зъ тои поры Турідду знову знавъ ся зъ Льолею и то такъ, що ажь Санта то пôдглянула та замкнула єму вôкно передъ самымъ носомъ. Сусѣды, коли вôнъ ишовъ поза хаты, показували пальцями на него усмѣхаючись або покивуючи головами. Льолинъ чоловѣкъ бувъ въ ту пору на торзѣ зô своими мулами .

— Въ недѣлю пôду до сповѣди, казала Льоля, сеи ночи снивъ ся менѣ виноградъ.

— Не иди ще, не иди! — просивъ єѣ Турідду.

— Не можу, надходить Великдень, а мôй чоловѣкъ пытавъ бы ся, чому я до сповѣди не ходила.

— Ахъ, — шептала Санта сусѣда Кольлього, чекаючи на колѣнахъ передъ сповѣдальницею ажь прийде на ню черга, коли тымчасомъ Льоля сповѣдала ся своихъ грѣхôвъ: клену ся на свою душу, що й гадки не маю посылати тебе до Риму на покаянє!

Альфіо вернувши зъ торгу зô своими мулами и зъ повною грошей мошонкою, принѣсъ своѣй жѣнцѣ въ дарунку хорошу нову одѣжь.

— Добре робите — каже єму сусѣдка Санта глузуючи зъ него — що приносите ѣй дарунки, бо коли васъ не було дома, то пильнувала чести вашого дому.

Альфіо бувъ зъ тыхъ людей, що то носять шапку на одномъ усѣ; почувши такй рѣчи про свою жѣнку, ажь почервонѣвъ цѣлый на лици, якъ бы хто его пôдрѣзавъ.

— Чортъ васъ возьме! — сказавъ — коли-сте добре не видѣли. Не лишу вамъ анѣ очей до плачу, вамъ и цѣлôй вашôй родинѣ.

— Не въ тыхъ то я, що плачуть! — вôдповѣла Санта; не плакала я й тогды, коли на отси мои власнй очи видѣла, якъ Турідду въ ночи заходивъ до вашои жѣнки.

— Добре — сказавъ сусѣдъ Альфіо — дякую вамъ красненько.

Турідду, що повернувъ ся якъ той кôтъ до дому, не свѣтивъ мундуромъ по улицяхъ, якъ давнѣйше, але сидѣвъ теперь зъ приятелями въ господѣ та запивавъ нудьгу; въ саму великодну суботу сидѣли они за столомъ, а передъ ними на столѣ лежала на мисцѣ ковбаса.

Коли вôйшовъ сусѣдъ Альфіо и глянувъ на него, пôзнавъ Турідду заразъ єму зъ очей, о що иде и въ якôмъ дѣлѣ вôнъ прийшовъ; поставивъ вилки на тарѣль.

— Маєте яке дѣло до мене сусѣде Альфіє? — спытавъ его.

— Абы таки заразъ, то нѣ, свату Турідде; я вже васъ давно не видѣвъ, а радъ бы зъ вами де объ чôмъ поговорити, о чôмъ, то мабуть вже знаєте.

Турідду подавъ єму зъ разу склянку, абы напивъ ся, але сватъ Альфіо вôдсунувъ єѣ. Ажь тогды вставъ Турідду и вôдозвавъ ся:

— Ось маєте мене, свату Альфіє!

Вôзникъ обнявъ его легко рукою за шию.

— Прийдѣть завтра до фіґового саду коло Канціріѣ, а тамъ поговоримо въ тôй справѣ бôльше.

— Заждѣть на мене на улици, до сходу сонця, пôдемо туды разомъ. По тыхъ словахъ поцѣлували ся на знакъ, що вызывають ся на поєдинокъ; Турідду стиснувъ ухо вôзника зубами, на знакъ, що додержить слова.

Приятелѣ за столомъ лишили вже й ков-

ными въ повѣтѣ, кромѣ дороги вержавнои, суть дороги повѣтовй: Косôвъ-Жабє и Куты-Гринява, находячй ся въ такъ нещасливыхъ условіяхъ, що въ часѣ послѣдныхъ трицяти лѣтъ потребували накладу 228.200 зр. на своє удержанє, а мимо тыхъ значныхъ жертвъ станъ ихъ не то що невôдповѣдный, але навѣть погôршуєсь зъ кождымъ рокомъ и грозить цѣлковитымъ знищенємъ обохъ згаданыхъ дорôгъ на случай довшого треваня теперѣшного стану рѣчей. Мимо незвычайнои жертволюбивости такъ убогого повѣта, котрый призначує 20 прц. додатку до податкôвъ безпосередныхъ на дороги, направа комунікацій въ повѣтѣ косôвскôмъ не може наступити безъ рѣшучои и щедрои помочи зô стороны краю, тымъ, що фонды повѣтовй выстають ледви на провізоричнй направы елементарныхъ шкôдъ и привернєнє перервы въ комунікацій, а се повтаряє ся по каждôй бôльшôй зливѣ.

Выдѣлъ повѣтовый въ Косовѣ ставить въ першôмъ рядѣ потребу ґрунтовнои реконструкцій дороги Косôвъ-Жабє. На пôдставѣ розслѣду на мѣсци, Выдѣлъ краєвый обчислює, що кошты будовы тои дороги вынесуть 180.000 зр., а именно кошты пôвнôчнои части Косôвъ-Ясенôвъ горѣшный на довготѣ 27 кільом. 130.000 зр., дальшои части Ясенôвъ горѣшный-Жабє на довготѣ 9 кільом. 45.000 зр.

Зъ высше наведеныхъ причинъ признавъ Выдѣлъ краєвый за потрѣбне выєднати у Сойму признанє субвенцій на будову важнѣйшихъ дорôгъ въ повѣтѣ косôвскôмъ, а на разѣ на будову дороги зъ Косова до Ясенова горѣшного, и то зъ фонду краєвого въ высотѣ 70 прц. дѣйстныхъ коштôвъ будовы, а заразомъ постановивъ перевести будову тои дороги пôдъ технічною управою Выдѣлу краєвого. Рôвночасно зарядивъ Выдѣлъ краєвый роботу специяльного пляну тои дороги и поручивъ выдѣлови повѣтому въ Косовѣ, щобы перепровадивъ переговоры зъ интересоваными сторонами о позыскане вôдповѣдныхъ датквôвъ добровôльныхъ на рѣчь будовы дороги, якъ такожь зъ громадами о цѣну выкупу ґрунтôвъ.

Вѣдомôсть про намѣрену поправу комунікацій въ повѣтѣ косôвскôмъ повитають безъ сумнѣву зъ великою радостію туристы и значне товариство осôбъ, котрй разомъ зъ родинами проводять лѣто въ гарнôй околици Косова.

(Подорожь наукова въ справахъ гôрництва). Справа орґанізацій нисшихъ шкôлъ гôрничихъ въ нашôмъ краю, т. є. справа утреваленя ихъ быту и выробленє такои проґрамы наукъ, котра бы цѣлковито вôдповѣдала прикметамъ нашого гôрничого промыслу, отже и увзглядняла специяльнй условія експльоатацій нафты и земного воску — справа ся була пôднесена якъ въ соймовôй комісіи гôрничôй, такъ такожь на засѣданю краєвои рады гôрничои.

Инжиніръ гôрничій Выдѣлу краєвого п. Левъ Сирочиньскій, одержавъ въ наслѣдокъ того порученє звидѣти анальоґічнй школы того рода въ Галичинѣ и въ иншихъ краяхъ коронныхъ, а именно школу въ Величцѣ, удержувану коштомъ скарбу державы; школу въ Леобенъ, удержувану коштомъ тамошного выдѣлу краєвого при субвенціи державнôй, такожь школу въ Моравскôй Острявѣ, уладжену коштомъ приватныхъ предприємствъ, щобы порôвнати и пляны науковй и пôзнати вôдносины, въ якихъ причиняють ся интересованй стороны до коштôвъ шкôлъ.

Переглядъ політичный.

Вѣденьскй ґазеты доносять, що оногды вôдбула ся конференція президента міністрôвъ ґр. Таффого зъ пос. Пленеромъ и Хлюмецкимъ. Предметомъ нарады мало бути дальше переведженє ческо-нѣмецкои угоды, а именно справа розмеженя округôвъ судовыхъ.

Французка палата послôвъ радила вчера надъ вôдповѣдею правительства на интерпеляцію пос. Лейдета о загальнôй политицѣ и приняла 315 голосами противъ 186 предложеный Ріботомъ порядокъ дневный, въ котрôмъ каже ся: „Позаякъ палата має довѣрє до правительства, що оно буде пôддержувати демократичнй законы и буде вести чисто републиканьску політику, то переходить до порядку дневного“. Пôдчасъ дебаты вôднинувъ Рібо внесенє пос. Мільрода, щобы правительство сполучило ся зъ соціялістами и буляніжистами а такъ само вôдкинувъ внесенє сполученя ся зъ партією центра заявляючи, що правительство єсть для всѣхъ републиканôвъ и не хоче служити лишь однôй партій.

Новинки.

Львôвъ дня 17 лютого.

— **Погорѣльцямъ въ Наваріи**, въ повѣтѣ львôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 200 зр. запомоги.

— **Именованя.** Кандидатъ адвокатскій Северинъ Смолецкій именованый аускультантомъ судовымъ.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады повѣтовои въ Бродахъ зъ ґрупы бôльшихъ посѣлостей розписаный на день 28 марця с. р.

— **Філія „Просвѣты“ въ Стрыю** устроює въ недѣлю дня 26 лютого с. р. торжественнй вечерницѣ для своихъ членôвъ присвяченй памяти роковинъ Тараса Шевченка. Выдѣлъ філій взыває симъ всѣхъ членôвъ своихъ до найчисленнѣйшои участи въ тôмъ торжествѣ. Въ проґраму вечерниць увôйде выкладъ про житє и значѣнє Тараса Шевченка, котрый выголосить п. Андроникъ Могильницкій, а вôдтакъ наступлять продукцій хору и деклямацій. Початокъ о годинѣ 6-ôй вечеромъ въ льокали „Руского Касина“.

— **Школа рôльнича.** Въ краєвôй низшôй школѣ рôльничôй въ Ягольници, котра має на цѣли образованє передовсѣмъ селяньскихъ сынôвъ на добрыхъ господарѣвъ, зачне ся рôкъ шкôльный 1 липня 1893. О приняте до тои школы можна подавати ся найдальше до 15 мая. Минувшого року було въ Ягольници 28 ученикôвъ, переважно зъ найблизшихъ повѣтôвъ, именно зъ решѣвского, ланцутского и сокальского. Священики и учителѣ повиннй заохочувати селянъ, щобы давали сынôвъ до школы въ Ягольници. Дирекція школы даε кождому докладнй информацій.

— **Баранина у войску.** Міністерство войны розпорядило, що для вôдмѣны можна давати воякамъ, особливо тымъ, що розмѣщенй въ горахъ н. пр. въ краяхъ альпейскихъ, замѣсть волового мяса баранину.

— **Вже мабуть удалось** выкрыти злодѣя, що въ падолистѣ 1891 року обôкравъ тернопôльску касу ощадности. Дня 11 с. м. зробивъ судъ ревізію у одного молодого урядника тои касы Антона Рудого. Вôнъ є сыномъ тернопôльского мѣщанина. Въ хатѣ у него найдено значну готôвку. Вôдтакъ переслухано его въ бюрѣ касы ощадности и увязнено. Рудый то чоловѣкъ марный, нѣчимъ не замѣтный. Майже десять лѣтъ бувъ вôнъ при касѣ писаремъ, а вже по крадежи зробили его вôдразу адъюнктомъ II. клясы. Пôдозрѣнє велике паде на него, слѣдство веде ся енерґічно. Зрадивъ ся вôнъ тымъ, що живъ надто по паньски.

— **Убійство батька.** Въ Ярославѣ убивъ Илько Циранъ свого батька Матвѣя Цирана, а то такъ, що посваривъ ся о щось и пробивъ его ножемъ. Батько упавъ неживый на землю. Поліція увязнила сейчасъ того сынка и посадила у вязницю.

— **Еміґранты.** Передвчера задержано на краковскôмъ дворци 3 еміґрантôвъ до Америки зъ повѣта коросненьского и увязнено Озію Купферберґера, тандитника зъ Корчина, котрый тыхъ людей намовивъ до еміґрацій, вѣзъ ихъ до Вѣдня и выдуривъ вôдъ нихъ звыше 50 зр.

— **Лихва въ торговли худобою.** Ось вамъ оденъ прикладъ, якъ лихварѣ купують худобу вôдъ нашихъ селянъ: Въ однôмъ селѣ повѣта турчаньского замѣтить лихварь у заможнѣйшого господаря гарнй волы, иде до него, абы купити ихъ, але такъ мало даε, що селянинъ нѣякъ не може пристати на его цѣну, хочь и радъ бы продати волы. Веде вôнъ волы на ярмаркъ, але лихварь ставить коло его волôвъ хлопця, свого аґента. На ярмарку, звѣстно, хто купує. Отже приступаε до селянина оденъ купець, зачинаε оглядати волы и торгувати, а тымчасомъ пôдходить той хлопець и каже купцеви: „Не купуйте тыхъ волôвъ, бо ихъ уже купує той а той купець!“ Такій купець не хоче псувати интересу другому, котрого знаε, и тому забираε ся. Приходить другій, оглядаε, торгує, а хлопець и єму каже такъ само, що тй волы купує хто иншій. И така история повтаряє ся зъ кождымъ купцемъ. Прийде вечеръ, а селянинъ зъ волами мусить вертати до дому. Грошей треба, иншого способу нема, хиба продати волы, бо на то ихъ годує, отже йде до лихваря, того першого купця, кланяε ся, перепрашаε и продаε волы за пôвдармо. Що лихварь дасть, то селянинъ и возьме. Колижь такъ мало даε, що годѣ вже пристати, то селянинъ лихвареви даε вôдчѣпного за то, щобы єму другій разъ на ярмарку не робивъ такого збытка а позволивъ продати волы. Лихварь все на своє выйде. Колижь такъ дѣε ся, то нема иншои рады, лишь повиннй бы всѣ селяне взяти ся за руки и нехай бы самй брали ся до торговлѣ худобою; тогды бы всѣ лихварѣ побачили, що можна и безъ нихъ обôйти ся.

— **Знаменитый ческій поетъ** Ярославъ Верхліцкій, обходить нинѣ 40 рôчницю своихъ уродинъ. Зъ тои причины почитателѣ его урядили рôжнй торжества въ его честь.

— **Добре помагавъ.** Кôлька днѣвъ тому назадъ вôдбувала ся у Вѣдни забава, на котрôй танцювала жѣнка гарбара Софія Ашманъ зъ гарбаремъ Францомъ Дрбальомъ. Нещастє хотѣло, що Ашманова упала въ танци на землю, Дрбаль взявъ ся ѣй помагати встати, але такъ

басу, а встали и вôдвели Турідда ажь до его хаты. Бѣдна Нунція чекала на него за кождый разъ ажь до вечера.

— Матусе, сказавъ до неѣ Турідду, чи памятаєте ще, якъ то вы тогды, коли я вôдходивъ на вôйну, думали, що вже бôльше не верну ся? Поцѣлуйтежь мене такъ сердечно, якъ тогды, бо пôду завтра далеко.

Закимъ ще стало свитати, взявъ свôй сталевый нôжь, котрый сховавъ бувъ въ сѣно, коли его покликали дô войска, и пустивъ ся вôдтакъ въ дорогу до фіґового саду коло Канцірій.

— Ахъ, Мати Божа! Кудижь ты идешь?— крикнула Льоля и ажь духъ въ нѣй заперло, коли побачила свого мужа на вôдходѣ.

— Недалеко — вôдповѣвъ Альфіо — але для тебе було бы лѣпше, колибъ я вже бôльше не вернувъ ся.

Льоля, роздягнена, молила ся коло постелѣ, притулюючи до устъ рожанець, котрый принѣсъ ѣй бувъ изъ Святои землѣ Фра Бернардіно, и вôдмовляла всѣ „Богородице Дѣво“, кôлько ихъ на нѣмъ було.

— Свату Альфіє — почавъ Турідду говорити, идучи побôчь вôзника, котрый насунувши шапку ажь на очи, анѣ пары зъ рота не пускавъ — якъ Богъ на небѣ, такъ знаю, що я виненъ и давъ бы ся забити. Але закимъ я нинѣ рано вôдôйшовъ, побачивъ я свою староньку матѣрь, що встала була досвѣта нѣбы то, абы вычистити курникъ, а то абы подивити ся на мене. Якъ колибъ ѣй серце сказало, о що то иде; отже якъ Богъ на небѣ, що скорше забю васъ якъ пса, а не завдамь ѣй жалю.

— Ну, такъ добре — вôдповѣвъ Альфіо, здоймаючи зъ себе спенцеръ; попробуємо оба, хто кого переможе.

А оба знали рубати; Турідду тявъ першій, здержавъ ударъ раменемъ, але за то тявъ до живого.

— Ахъ, свату Турідде, вы бы таки хотѣли мене вôдъ разу убити!

— Хибажь я вамъ того не казавъ, що я видѣвъ стару матѣрь въ курнику; здає ся менѣ, що стоить менѣ заєдно передъ очима.

— Отворѣть же добре тотй очи, — крикнувъ Альфіо — бо вôдплачу вамъ повною мѣрою!

Маючись на осторожности и здержуючи лѣвою рукою рану, котра его болѣла, схиливъ ся цѣлый до землѣ такъ, що майже лôктемъ еѣ досягавъ, вхопивъ въ мигъ ока жменю пороху и кинувъ нимъ соперникови въ самй очи.

— Ахъ! — крикнувъ Турідду ослѣпленый. Ажь теперь я пропавъ!

Зробивъ ще кôлька скокôвъ взадъ, бо хотѣвъ охоронити ся, але сватъ Альфіо зранивъ его другій разъ пôдъ груди и третій разъ въ горло.

— А три! То за честь, яку ты зробивъ мому домови! Нинѣ твоя мати дасть куркамъ спокôй.

Турідду заточивъ ся ще хвильку то сюды, то туды межи фіґи, ажь и поваливъ ся якъ камѣнь на землю. Кровь зъ пѣною бѣгла єму зъ горла, що не мôгъ навѣть сказати: Ахъ, мати моя!

незручно, що станувъ єй на ногу и зломивъ єѣ понизше колѣна.

— **Ознаки весны.** Зъ Вадовиць доносять, що тамъ въ однôмъ домѣ пробудили ся пôдъ вечеръ мухи зъ зимового сну и кинули ся зъ такою пажерливостію на заставлену вечеру, що коли ихъ вôдганяли, то они кидались на людей та кусали ихъ въ лице и руки, а вôдтакъ сѣдали знову на стравы. Таке ранне появленє ся мухъ уважають за ознаку близькои весны. Зъ Кальтенляйтґебенъ въ Долѣшнôй Австріи доносять знову, що тамъ появили ся оногды перші мотылѣ, хочь довколѣсенька на горахъ бѣлѣвъ ся ще снѣгъ.

Всячина.

— **Весѣльный пиръ въ давнихъ часахъ.** О чôмже въ мясницѣ говорити, якъ не о весѣляхъ? Але говорити о теперѣшныхъ, то рѣчь не цѣкава, бо всѣмъ загально звѣстна; за то цѣкавѣйше послухати, якъ то обходили весѣля въ давну давнину, ще передъ Рождествомъ Христовымъ. Та не такъ само вѣнчанє якъ весѣльнй пиры були въ ту пору дуже важнй, а якъ они вôдбували ся, то послухаймо, що розказує Гіппольохусъ про весѣлє у Македонця на двѣста лѣтъ передъ Рождествомъ Христовымъ. Вôнъ розповѣдає:

„Скоро гостѣ розложили ся на постеляхъ, (старосвѣтскй Греки и Македонцѣ не сидѣли за столомъ, але лежали бокомъ), а було ихъ двацять люда, то дали насампередъ кождому зъ нихъ по золотôй чарцѣ въ дарунку. Але ще закимъ они вôйшли до столовои салѣ, то Караносъ постаравъ ся о то, щобы кождый зъ нихъ заложивъ собѣ на голову золоту обручку. Коли на привѣтъ выпили по чарцѣ, принесли слуги для кождого па плоскôмъ полумиску хлѣбъ коринтского печива, курята, качки, голубцѣ, гуску и иншй дрôбъ. Кождый ѣвъ, кôлько хотѣвъ, а вôдтакъ дававъ полумисокъ своимъ слугамъ, що поза нимъ стояли. По хвили прийшло друге дане на срѣбнôй таци, на котрôй лежавъ великій хлѣбъ, а коло него печеня зъ заяця и серны, паштеты, дикй голубы, куропатвы и друга дичина. И того дали опôсля слугамъ.

„Коли такъ гостѣ добре попоѣли, пообмывали собѣ руки и прилагодили ся до питя. Насампередъ поприпошено всѣлякй вѣнцѣ и цвѣты. (Старосвѣтскй Греки пили за кождый разъ въ честь якогось божка и длятого що разъ въ честь якогось божка и длятого що разъ змѣняли вѣнцѣ на головѣ выбираючи цвѣты присвяченй тому божкови). Въ кождôмъ вѣнци була золота обручка такои вартости, якъ та найперша, котру они дôстали. Коли вже въ головѣ почало трохи крутити ся, появили ся музиканты и дѣвчата зъ острова Родосъ, що грали на флетахъ и цитрахъ, заграли и выходили знову. За ними появили ся другй дѣвчата, зъ котрыхъ кожда несла по двѣ фляшинки зъ пахощами, одна зъ золота, а друга зъ срѣбла, а обѣ сполученй собою золотыми скобками. Въ кождôй мôгъ змѣстити ся оденъ котільосъ (значить ся, трохи бôльше якъ чверть літра на нашу мѣру). Кождый зъ гостей дôставъ тй фляшинки въ дарунку. Вôдтакъ подано кождому срѣбный полумисокъ зъ золотымъ орнаментомъ, такій великій, що на нѣмъ могла змѣстити ся цѣла упечена свиня, навѣть добре годована. Свиня лежала на полумиску хребтомъ а до горы черевомъ и була начинена всѣлякими добрыми рѣчами. Були въ нѣй и печенй дрозды и мушлѣ зъ жовткомъ та фіговымъ сосомъ устрицѣ и др. Свиню разомъ зъ полумискомъ дôставъ такожь кождый въ дарунку. Коли мы вôдтакъ трохи напили ся, то подано знову кождому горяче козлятко въ сосѣ такожь на срѣбнôмъ полумиску.

Але що Караносъ наробивъ намъ клопоту тыми дарунками, то мы єму то и сказали, а вôнъ казавъ намъ тогды дати ще й новий мѣшочки та кошички плетенй зъ слоневои кости. Мы тогды пôдняли оклики въ его честь, а вôнъ додавъ намъ ще по однôй обручцѣ на голову та по двѣ фляшинки зъ пахощами, одну зъ золота, а другу зъ срѣбла, такои самои вартости, що й тамтй перші. Вôдтакъ выступили знову всѣлякй весельчаки и жѣнки, що выводили танцѣ зъ мечами та пускали огонь зъ рота.

Коли тй люде забрали ся — розповѣдає Гіппольохусъ дальше — взяли ся мы ще лѣпше пити, и пили ще мôцнѣйше вино, якъ передъ тымъ. Намъ подавали вина зъ Тазосъ, зъ Лесбосъ и вино мендерске. По винѣ принесли велику миску, по серединѣ на два лôктѣ широку, въ сѣтци зъ срѣбного дроту, а въ тôй мисцѣ було повно всѣлякихъ вареныхъ рыбъ. До того подавали кападокійскій хлѣбъ (въ тыхъ часахъ найлѣпшій на цѣлôмъ свѣтѣ) такожь въ коши изъ срѣбного дроту. Мы ѣли, кôлько кому схотѣло ся, а решту дали слузѣ, вôдтакъ обмили собѣ руки и вложили на головы свѣжѣ вѣнцѣ, до котрыхъ подали намъ знову золотй обручки, въ двое тяжшй, якъ попереднй, и знову по двѣ фляшинки зъ пахощами.

Коли мы такъ убранй и намащенй пахощами лежимо, выскакує оденъ зъ насъ, що называвъ ся Протеасъ, и каже, абы єму дали скіфосъ (велику посудину, въ котрôй могло змѣстити ся три літры вина), мѣшає въ нѣмъ вино и пє, а вôдтакъ каже: „Хто выпє бôльше якъ я, той най й самъ собѣ пожелає щастя“.— „Коли́жь такъ умѣєшь пити — каже Караносъ — то возьми собѣ на памятку ту чашу, а кождый, хто єѣ вôдъ разу выпє, дôстане таку саму. Заразъ встали гостѣ вôдъ стола и почали пити, пробовали, хто зъ нихъ буде першій. Лишь оденъ бувъ такій, що не мôгъ выпити и вôнъ ставъ въ голосъ нарѣкати, що не дôстане такои чашѣ; але щирый Караносъ давъ и єму.

Вôдтакъ выступивъ хоръ, зложеный изъ сто мужчинъ и почавъ спѣвати весѣльну пѣснь для молодого. За нимъ явили ся знову дѣвчата поперебиранй за русалки и богинѣ. Вже вечерѣло и пиръ кôнчивъ ся, коли отворено другу половину столовои салѣ, що була передѣлена бѣлою занавѣсою. Саля була теперь освѣтлена смолоскипами, а держали ихъ въ рукахъ прекраснй фіґуры, представляючй всѣлякихъ боговъ. На величезнôй срѣбнôй таци зъ золотымъ берегомъ внесено теперь печеного дика, покраяного на куснѣ, а въ кождôмъ куснику була золота стрѣла. Наконець голосъ трубъ давъ знати, що пиръ скôнчивъ ся. Нашй слуги почали вже були пакувати дарунки, коли Караносъ запросивъ насъ ще, щобы мы выпили зъ нимъ по малôй чарцѣ. Мы пили, але вже такъ, якъ нѣбы лѣкъ противъ того, що передъ тымъ выпили. Опôсля розпращали ся мы, але кажу тобѣ, що мы добре уважали на нашй дарунки.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Льосованя.** При вчерашнôмъ тягненю льосôвъ мѣста Станіслава припала головна выграна въ сумѣ 9000 зр. на ч. 5705. — Трипроцентовй льосы Боденкредітъ: головна выграна 45.000 зр. припала на льосъ: серія 1457 ч. 81; друга выгр. 2000 зр. на сер. 3448 ч. 81. — Льосы Josziv: голов. выгр. 10.000 зр. на сер. 5960 ч. 77; друга выгр. 1000 зр. на сер. 944 ч. 54.

— **Станъ воздуха** за минувшй добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 16 до 12 год. въ полудне дня 17 с. м.: середна теплота була + 3·1° Ц., найвысша + 5·6° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 1·0° Ц. вчера въ почи. Барометръ иде въ гору (770). Вѣтеръ буде полуд. заход., слабый, теплота обнизить ся до 0° Ц., небо буде легко захмарене; опаду не буде.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 16 с. м.; пшеница 7·25 до 7·75; жито 6·25 до 6·50, ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·25 до 5·75, рѣпакъ 10·60 до 11·50; горохъ 7·25 до 10·—; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 10·50 до 11·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·60 до 5·—; гречка 6.90 до 7·50; конюшина червона 68·— до 75·—; бѣла 60·— до 80·—; шведска 65·— до 75·—; кминокъ 17·— до 20·—; анижъ 36·— до 38·—; кукурудза стара 5·25 до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вельсъ 17 лютого. Найдост. Архікняг. Марія Валерія повила щасливо сына.

Вѣдень 17 лютого. Кн. Фердинандъ болгарскій, котрый вôдъ кôлькохъ днѣвъ перебуває у Вѣдни, перестудивъ ся сильно и длятого лѣкарѣ наказали єму дуже стерегти ся и черезъ кôлька днѣвъ не выходити зъ комнаты.

Будапештъ 17 лютого. Палата пословъ ухвалила загальный законъ о полѣпшеню платнѣ урядникôвъ.

Берлинъ 17 лютого. Комісія войскова вôдкинула внесенє Бебеля, щобы дволѣтный часъ службы у войску законно установити; такъ само вôдкинула комісія внесенє Рікерта, щобы той часъ установити лишь для пѣхоты, и внесенє Бениґзена, щобы той часъ установити для пѣхоты въ теперѣшнôй єѣ силѣ. Наконець вôдкинула комісія перше реченє §. 1 правительственного предложеня о дволѣтнôй службѣ.

Римъ 17 лютого. Папа целебрувавъ вчера передъ полуднемъ службу Божу въ церквѣ святого Петра въ честь италіяньскихъ богомольцѣвъ, удѣлявъ благословенія, покрѣпивъ ся трохи въ базилицѣ и вступивъ вôдтакъ на золотый престолъ даючи присутнымъ цѣлувати ся въ руку. Цѣлованє руки вôдбувало ся шѣсть годинъ.

Лондонъ 17 лютого. Палата пословъ ухвалила одноголосно внесенє пос. Секстона заявляючи, що Times допустила ся въ статьи въ котрôй называє Парнелітôвъ продайными людьми и стоячими въ службѣ правительства, грубого нарушеня привілеґій Палаты.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничныхъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середноевропейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстй и пôдчеркненй мінуты означають часъ ночный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

ВСЯКÛ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадной провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

- $4\frac{1}{2}\%$ листы гіпотечнû.
- 5% листы гіпотечнû преміованû.
- 5% листы гіпотечнû безъ преміи.
- $4\frac{1}{2}\%$ листы Тов. кредитового земс.
- $4\frac{1}{2}\%$ листы Банку краевого.
- $4\frac{1}{2}\%$ пожичку краеву галицку.
- 4% пожичку пропінацийну галицку.
- 5% „ „ буковиньску.
- $4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорской желѣзнои дороги державнои.
- $4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінацийну угорску.

4% угорскû Облиґація индемнизацийнû,

котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ такожь купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ. за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 8

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово.** Всеж при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашь збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокость предплаты зôстае незмѣнена,** така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

СТАРУ **житнѣвку, старку, ратафію, розолісы, лікеры, румы и т. п.**

поручае

ц. к. упр. Рафінерія спірітусу, Фабрика руму, лікерôвъ и оцту

ЮЛІЯ МІКОЛЯША

у Львовѣ.

Складъ для мѣста Львова

ул. Коперніка ч. 9. 23

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВÛ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСИКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новû, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien. 1 Schottenring 8.

Поручае ся 9

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.